

«Від Батурина до Бучі: гіркий досвід «братських» стосунків»

Україна не Росія... Між нами величезна прірва. Цивілізаційне провалля, яке відділяє українців від росіян, особливо помітне у світоглядних і культурних аспектах. Війна – як лакмусовий папірець, показала хто є хто; на яких базисних засадах будувалися Українська і Російська держави, які зразки поведінки пропонували своїм громадянам лідери суспільної думки обох народів.

Уся історія російської державності була одним великим списком війн, грабунків, мародерства, нівелювання прав та свобод окремої людини, нав'язування іншим нищого спотвореного сприйняття реальності. Нажаль, історія циклічна: трохи більше трьох століть тому сталася Батуринська трагедія – дика московська розправа над українським народом за прагнення незалежності.

В ході каральних дій московських військ із захоплення і знищення столиці гетьмана Мазепи Батурина і його мешканців, що були проведені 2 листопада 1708 року, були вирізані всі мешканці міста, незалежно від віку і статі. Від рук московських варварів загинуло від 11 до 15 тисяч батуринців. Саме місто було пограбоване, в тому числі і православні храми, а потім, за наказом командувача російських військ Меншикова, було спалене, а церкви знищені.

Як писав шанований український історик ХІХ ст. Микола Маркевич: «Сердюки були частиною вирізані, частиною пов'язані в одну юрбу мотузками. Помстившись за вчорашнє, Меншиков доручив катам стратити їх різноманітними стратами; військо, скрізь і завжди готове до грабунку, разсеялось по домівках обивательським, і, не розбираючи невинних від винних, винищило мирних громадян, не пощадив ні жінок, ні дітей. Сама звичайна смерть була живих четвертувати, колесувати і на палю садити, а далі вигадані були нові роди мук, саме уяву в жах приводять». За свідченням шведського історика Фріксея, збоченець Меншиков наказав розп'ясти трупи козаків на плотах і пустити їх по річці Сейм. Цей акт тероризму, за задумом Меншикова,

мав на меті залякати українців. Окупанти хотіли, щоб населення Гетьманщини побачило долю, що спіткала Батурина.

Європа XVIII ст. однозначно сприйняла батуринську різанину як військовий злочин, як злочин проти цивільного населення, як злочин проти людяності, хоч і термінів таких ще не існувало.

Загибель Батурина справді стала поворотним моментом нашої історії. Це була справжня каральна акція. У принципі, такий типовий почерк росіян. Правда, нам завжди розповідали про те, що «мы же братья»! Але тільки за період існування Української козацької держави з середини XVII і до початку XVIII століть відбулось чотири великих російсько-українських війни, не рахуючи малих зіткнень. Так от, завжди, коли російське військо заходило до України, воно намагалось захопити та максимально поголовно показово знищити якийсь немаленький населений пункт. Черговий прояв братньої «любові» – різня в Батурині.

Завдяки голові Народного Руху України В'ячеславу Чорноволу і товариству «Просвіта» традицію вшановувати жертв Батурина започатковано відразу після відновлення незалежності України – у 1992 році. У 2008 році у Батурині на державному рівні відбулися заходи з перепоховання жертв Батуринської трагедії. Останки були перепоховані у знову побудованій Замковій церкві Воскресіння Господнього, яку за наказом Меншикова спалили московські війська після взяття міста. Новий храм відновлений за зразком православних українських церков кінця XVII століття

Згідно із постановою Верховної Ради «Пам'ятні дати та ювілеї 2018 року» з ініціативи Українського інституту національної пам'яті до переліку Днів пам'яті, які відзначаються на державному рівні, внесено Батуринську трагедію.

24 лютого 2022 р. Росія підло, без оголошення війни, вдерлася на територію суверенної держави Україна.

На початку квітня 2022 року у місті Буча під Києвом жертвами російських військ стали, за попередніми українськими даними, понад 300

цивільних осіб. Світ ще має дізнатися всю правду про різанину в Бучі, але вже те, що відомо на сьогоднішній день, шокує і жахає: у Європі сталося злодіяння, яке здавалося неможливим у 21 столітті і нагадує про найсумніші сторінки європейської історії 20 століття. До цих страшних подій наймасовішим вбивством у Європі після закінчення Другої світової війни вважався розстріл армією боснійських сербів щонайменше 7500 боснійських мусульман у місті Сребрениця. Але звірства російських військ на нашій рідній землі набагато перевершили цю страшну статистику.

Сучасні мученики Бучі, Бородянки, Ірпіня, Гостомеля, Ворзеля ... прийняли жахливу смерть від російських окупантів та стали невидимою захисною стіною Києва. Збройні сили України – видимою і славетною. А попереду на деокупацію від російських вбивць чекають десятки наших міст, містечок, селищ... Маріуполь, Херсон, Харківська область, Донецька та Луганська області – скільки десятків тисяч вбитих, померлих від голоду та спраги, від холоду та поранень, замордованих мирних жителів там, у цих містах та регіонах ніхто не знає. І поки невідомо, скільки українців спалено у пересувних російських крематоріях, скільки жінок та дітей насильно вивезено до «фільтраційних таборів» в Росії...

Після трагедії у Бучі цивілізований світ побачив та жахнувся «справжнього російського народу», того, на що перетворило росіян використання маніпулятивних технологій тотальної пропаганди. Путінська пропаганда остаточно «вимкнула» російським масам функцію «критичне мислення». Російська держава переконує своїх громадян, що вони духовно вищі від інших народів вже за самим фактом свого народження, а тому, буцімто, мають право вчити і карати усіх своїх сусідів. Путін та його поплічники багато років ліпили “новий російський натовп”, який гальванізувала ідея “відновлення СРСР”, далі – знищення “українців-бандерівців”, “визволення російськомовних від бандерівців” і насамкінець “денацифікація”. Отруєні оповідями про «українських нацистів» російські

військові вдерлися до нашої країни, щоб вбивати, катувати, гвалтувати, тортувати, грабувати українців незалежно від віку та статі.

Нажаль, російська пропаганда працює не тільки на території Росії, а і далеко за її межами. На початку квітня у багатьох європейських містах відбулися мітинги і автопробіги на підтримку війни Росії проти України. Ці виступи відбивають феномен, який поширений у Росії, а й спостерігається також за її межами. Точно вловивши історичні травми та реваншистські комплекси, а також скориставшись відсутністю демократичної культури у значної частини населення, російські пропагандисти досягли успіху у поширенні конспірологічних теорій та радикальних антиукраїнських та антизахідних наративів, результатом чого стала дегуманізація їх аудиторії. Захоплення Путіним, звеличення Росії та сприйняття "колективного Заходу" як "заклятого ворога" стали частиною ідентичності та основою світогляду десятків мільйонів людей. І якщо в Білорусі поширені антивоєнні тенденції, то в Росії безпрецедентні санкції та міжнародна ізоляція призвели до консолідації суспільства, яке відчуває загрозу ззовні, вважає саме себе потенційною жертвою Заходу, а до страждань України залишається байдужим.

Російська агресія проти України 2022 р. спростувала ще один міф про "таємничу російську душу". Весь світ побачив російських вбивць, гвалтівників, мародерів. Їм не вдалося «присмоктатися» до нашої тисячолітньої історії, філософії, культури, тому вони безжально знищують те, що не створювали – наші пам'ятки культури, пам'ятники, будівлі і парки, наші храми. Вони вбивають тих, хто не може впасти до їх рівня.

Нажаль світові лідери бояться "закрити небо", передати українцям танки та літаки – вони жахаються Третьої світової війни. А хіба її немає? Так, вони допомагають нам, але в Україні крім військових злочинів чиниться злочин ГЕНОЦИДУ! Зволікання з допомогою та «глибоке занепокоєння» світових лідерів в останні 8 років призвели до початку широкомасштабної війни Росії проти України – сьогодні відбувається геноцид українців, української мови та будь чого, що асоціюється з Україною...